

Arrest

nr. 81 605 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. TSHIANANGA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent ten laste van een Belgisch onderdaan.

Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aangevraagd op 19.08.2011 door:

Naam: M. K.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Congolese

Geboortedatum: (...)1936

Geboorteplaats: M.

Nationaal Rijksregisternummer: (...)

Verblijvende/verklaart te verblijven: (...)

geweigerd om de volgende reden:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft op 19.08.2011 in de hoedanigheid van ‘ascendent ten laste’ van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document geldt op geen enkele wijze als identiteitsdocument of nationaliteitsbewijs.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van administratief recht, in het bijzonder van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tot slot voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

In een eerste middelenonderdeel betoogt verzoekster dat de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel zijn geschonden. Zij wijst er op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet werd gewijzigd door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, waardoor gezinshereniging voor ascendenten van een Belgische meerderjarige onderdaan niet meer mogelijk is. Verzoekster stipt tevens aan dat deze nieuwe wet niet in overgangsmaatregelen voorziet. Voor verzoekster is de verwerende partij in het kader van de motiveringsplicht bij de toepassing van het nieuw artikel 40ter van de vreemdelingenwet gehouden tot het uitvoeren van een evenredigheidstoets, wat de verwerende partij heeft nagelaten te doen. Het niet vervullen van de voorwaarden voor gezinshereniging had volgens verzoekster dienen afgewogen te worden tegen haar leeftijd, het feit dat zij inwoont bij haar Belgische dochter, haar gezondheid en het feit dat zij voldeed aan de wettelijke voorwaarden van het oud artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Zo wordt verwezen naar artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens worden ook de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk uiteengezet. Zo wordt verduidelijkt dat verzoekster die een gezinshereniging heeft aangevraagd in de hoedanigheid van "ascendent ten laste" van een Belgisch onderdaan, zich nu niet meer kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011. Er wordt duidelijk vermeld dat een ascendent van een meerderjarige Belg, volgens de gewijzigde bepaling 40ter van de vreemdelingenwet, niet meer kan genieten van een recht op gezinshereniging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, heeft de formele motiveringsplicht verder niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. *In casu* heeft verwerende partij gesteld dat een ascendent van een meerderjarige Belg niet kan genieten van het recht op gezinshereniging en dat de aanvraag van verzoekster om als ascendent ten laste tot een verblijf toegelaten te worden daarom niet wordt ingewilligd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Tevens moet worden geduïd dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan is om een verblijfsrecht toe te staan in gevallen waar dit niet door de wetgever voorzien is en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene regeling (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekster blijft ook in gebreke aan te tonen dat er enige, *in casu* van toepassing zijnde, wettelijke of reglementaire bepaling bestaat die de verwerende partij verplicht om alvorens de bestreden beslissing te nemen een afweging te maken "tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale- en culturele integratie en tegenover de bindingen met het land van oorsprong".

De bestreden beslissing verhindert verzoekster daarenboven niet om, indien zij meent dat zij omwille van haar leeftijd of familiale, medische of andere redenen in België dient te kunnen verblijven hiertoe een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel miskend werden omdat de wetgever een nieuwe wetgeving in werking liet treden zonder te voorzien in overgangsbepalingen en onverkort wordt toegepast op de hangende dossiers. Verzoekster verwijst naar de bijdrage van Dirk GEENS verschenen op de Website van het Kruispunt Migratie-Integratie betreffende het gebrek aan overgangsmaatregelen in de wet van 8 juli 2011, waaruit hij citeert om de aangehaalde schendingen aan te tonen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat de kritiek van verzoekster is gericht tegen de wet van 8 juli 2011 en niet tegen de bestreden beslissing op zich. De Raad is niet bevoegd om wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan deze kritiek van verzoekster dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Geheel ten overvloede moet worden gesteld dat het Grondwettelijk Hof inzake de artikelen 10 en 11 van de Grondwet reeds oordeelde dat *“elke wetswijziging [...] onmogelijk [zou] worden indien zou worden aangenomen dat een nieuwe bepaling die grondwetsartikelen zou schenden om de enkele reden dat zij de toepassingsvoorwaarden van de vroegere wetgeving wijzigt, om de enkele reden dat zij de berekeningen in de war zou sturen van diegenen die op de vroegere situatie zijn voortgegaan of om de enkele reden dat zij de verwachtingen van een partij in een rechtsgeding zou dwarsbomen* (GwH 16 juli 2009, nr. 121/2009).

Het tweede middelonderdeel is onontvankelijk.

In een derde onderdeel van het middel kaart verzoekster de ongelijkheid aan sinds de nieuwe wet van 8 juli 2011 tussen enerzijds ascendenten ten laste van een meerderjarige Belgische onderdaan, voor wie een gezinshereniging niet meer kan en anderzijds ascendenten ten laste van een meerderjarige burger van de Unie, die wel nog in aanmerking komen voor gezinshereniging. Verzoekster verwijst naar het advies nummer 49 356/4 van de Raad van State van 4 april 2011 op amendement 147, waaruit zij citeert en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 maart 2011 Gerardo Ruiz Zambrano vs Office national de l'emploi. Tevens verwijst zij opnieuw naar een publicatie van het Kruispunt Migratie-Integratie met opmerkingen bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de regels inzake gezinshereniging. Verzoekster wijst vervolgens op de ongelijkheid tussen vreemdelingen die een aanvraag tot gezinshereniging indienden voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet onder verwijzing naar het rapport van de federale ombudsmannen van 15 december 2011.

De Raad stelt opnieuw vast dat de kritiek van verzoekster is gericht tegen de wet van 8 juli 2011 en niet tegen de bestreden beslissing op zich, zodat hij de grieven van verzoekster niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien wijst de Raad er op dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

Door erop te wijzen dat familieleden van burgers van de Unie die gebruik maken van het recht op vrij verkeer anders behandeld worden dan familieleden van burgers van de Unie, die geen gebruik maken van hun recht op vrij verkeer toont zij dit niet aan.

Daarnaast moet worden gesteld dat, in de mate dat verzoekster lijkt te willen aangeven dat zij een verblijfsrecht kan ontlenen aan het Unierecht, haar standpunt geen steun vindt in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In het arrest Dereci oordeelde het Hof immers *dat het recht van de Unie en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich niet ertegen verzetten dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie*

dat burger van de Unie is, dat verblijf in die lidstaat, waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten” en dat “het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Verzoekster betoogt daarnaast dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ook geschonden zijn doordat de mogelijkheid bestaat dat vreemdelingen die voor de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag indienden om als ascendent van een meerderjarige Belg tot een verblijf toegelaten te worden hun aanvraag voor de inwerkingtreding van deze wet, op 22 september 2011, ingewilligd zagen en andere vreemdelingen, van wie de aanvraag pas na voormelde datum werd behandeld, hun aanvraag – gelet op het ontbreken van overgangsbepalingen – werd afgewezen in toepassing van de nieuwe reglementering. Er blijkt evenwel niet welk belang zij heeft bij het aanvoeren van voormelde grief. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing op basis van de voorgehouden schending van het gelijkheids- en non-discriminatie beginsel kan er *in casu* immers niet toe leiden dat de verwerende partij kan beslissen dat verzoekster alsnog tot een verblijf dient toegelaten te worden. De verwerende partij kan in dat geval slechts opnieuw vaststellen dat de vreemdelingenwet, zoals deze heden van toepassing is, niet meer voorziet in de mogelijkheid om een verblijfsrecht toe te kennen aan ascendenten ten laste van Belgische burgers. De door verzoekster aangevoerde problematiek kan enkel door de wetgever opgelost worden (*cf.* GwH 4 november 2010, nr. 128/2010). Het komt de Raad niet toe om eventuele leemtes in de wetgeving te ondervangen.

Het derde middelenonderdeel is ongegrond.

In een vierde middelenonderdeel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Voor verzoekster had de verwerende partij, op de hoogte van de aankomende wetswijziging sinds 8 juli 2011, sneller een beslissing kunnen nemen zodat de oude wetgeving nog van toepassing zou zijn geweest en zij toch herenigd had kunnen worden met haar Belgische dochter.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 19 augustus 2011 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de gemeente Zaventem. Op 2 september 2011 werd een controle van de feitelijke verblijfplaats uitgevoerd. Het volledige dossier werd door de gemeente op 6 oktober 2011 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor een beslissing ten gronde en op 6 januari 2012 werd de bestreden beslissing genomen.

Gezien de toevloed van het aantal aanvragen gezinsherenigingen, hetgeen overigens aan de basis ligt van de wetswijziging van 8 juli 2011, en aangezien elk dossier individueel dient te worden beoordeeld, is het niet kennelijk onredelijk om vier maanden te laten verstrijken alvorens een beslissing te nemen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, noch onredelijk lang heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen.

Bovendien werd het volledige dossier slechts aan de verwerende partij overgemaakt op 6 oktober 2011, zijnde na de inwerkingtreding van de nieuwe wet. Op dat ogenblik kon zij geen toepassing meer maken van de oude wet.

Waar verzoekster laat uitschijnen dat indien er eerder een beslissing zou zijn genomen, zij zonder probleem een positieve beslissing had kunnen krijgen, dient er toch op gewezen te worden dat het niet zo is dat de aanvraag tot gezinshereniging ingediend voor het in voege treden van de nieuwe wet

automatisch werd ingewilligd. Dergelijke aanvraag hield hoe dan ook een beoordeling in door de verwerende partij van het al dan niet ten laste zijn.

De Raad dient ook op te merken dat verzoekster met een visum kort verblijf in België aankwam. Het feit dat haar aanvraag niet meer behandeld werd onder het regime van de oude wetgeving kan niet toegeschreven worden aan het talmen van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, doch is het gevolg van het feit dat verzoekster ervoor opteerde om haar gezinsherenigingsaanvraag niet in te dienen via de bevoegde diplomatieke post, doch pas na haar aankomst in België, met een toeristenvisum.

De verwerende partij nam de bestreden beslissing binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en de in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde termijn, zodat niet kan gesteld worden dat zij de voorziene beslissingstermijn niet respecteerde en onzorgvuldig optrad.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het vierde middelenonderdeel is ongegrond.

In een vijfde middelenonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, waaruit zij citeert en wijst op haar leeftijd, slechte gezondheidstoestand en de familieband met haar dochter. Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing een weigering van een voortgezet verblijf betreft, voortvloeiende uit het declaratief karakter van het verblijfsrecht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster jarenlang van haar dochter gescheiden leefde, zodat niet blijkt dat er sprake is van enig bestaand gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De stelling van verzoekster dat zij oud en ziek is en slechts één dochter heeft en zij daarom in België wenst te verblijven, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoekster is met een toeristenvisum kort verblijf naar België gekomen, dat verliep op 28 augustus 2011. Uit de aankomstverklaring die verzoekster voorlegt onder haar stuk 2 blijkt dat zij eerst op 9 augustus in België aankwam. Op 19 augustus deed verzoekster haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in het kader van gezinshereniging. Het gezinsleven in België met haar dochter waarop zij zich nu beroept, is een feitelijke samenwoning van tien dagen tijdens een legaal verblijf negentien dagen in België. Vervolgens blijkt dat verzoekster er zelf voor opteerde om illegaal in België te blijven. Zelfs indien zou dienen verondersteld te worden dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met haar dochter, daar zij sinds haar aankomst in België op 9 augustus 2011 bij haar verblijft, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster werd nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd, zij houdt dan ook onterecht voor dat de bestreden beslissing een *“weigering van een voortgezet verblijf”* inhoudt. Zij kan ook bezwaarlijk verwijzen naar het *“declaratief karakter”* van haar verblijfsrecht, nu nooit werd vastgesteld dat zij voldeed aan de voorwaarden die gesteld werden in de oude reglementering om tot een verblijf toegelaten te worden en er, op wettige wijze, werd vastgesteld dat zij niet behoorde tot een van de categorieën van vreemdelingen die, rekening houdende met de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van kracht zijnde wetgeving, een recht op verblijf kon laten gelden.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Uit de stukken bij de aanvraag blijkt wel dat verzoeksters dochter haar sinds 2008 regelmatig geldsommen overmaakt, doch nergens blijkt dat het familieleven dat verzoekster voor haar komst naar België met haar dochter onderhield, onmogelijk is geworden. Blijkt immers dat verzoekster en haar echtgenoot voor hun komst naar België, in Congo leefden en dit terwijl hun dochter in België verbleef. Ze leefden aldus reeds jaren gescheiden van hun dochter. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster geen contacten kon onderhouden met haar dochter. Het uitoefenen van een gezinsleven betekent niet noodzakelijkerwijze dat er samenwoning dient te zijn, zodat verzoeksters beschouwingen niet dienstig zijn. Zij verwijst weliswaar naar het feit dat zij medische problemen heeft, doch zij toont niet aan dat deze problemen enkel in België kunnen behandeld worden. Zij toont evenmin aan dat zij de permanente aanwezigheid of bijstand van een in België verblijvend familielid nodig heeft. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing verhindert verzoekster ook niet, indien zij van oordeel is dat zij om medische redenen in België dient te verblijven om een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging, via de hiertoe voorziene procedure in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vijfde middelenonderdeel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU